

català («el patués es la madre del catalán», va dir-me un andalús fincat al «país»). Parodiant un vell espot televisiu, diria que «Catalán, cuando el benasqués se pierde, algo tuyo se pierde». Que els catalans nacionals obrin en consciència quan hi vagin. Per ventura aquesta conscienciació no fóra necessària si parléssim d'un ermot perdut, però es tracta de la Vall de Benasc, una

superba vall de muntanya que alberga els dos sostres del Pirineu, l'Aneto i el Pocets. Al costat d'aquest dos colossos, l'honorable Pica d'Estats —que té el dubtós honor de ser el cim més alt de la Catalunya prudent—, no és més que un bony boterut amb forma de resignació, claudicació i conformisme. En fi, de catalanisme.

CADECA entén els Països Catalans

per Bernat Joan i Marí

L'etapa de J.M. Pujals com a conseller d'Educació constituí el temps de major embranzida en la normalització de la llengua catalana dins l'àmbit de l'ensenyament. A Pujals se li veuen algunes de les característiques que varen fer tan important la tasca de la Mancomunitat de Catalunya a principis d'aquest segle: té uns objectius clars i, per exemple, ara, com a conseller de Cultura, incorpora al seu gabinet persones que tenen notables diferències ideològiques amb ell però que es caracteritzen per un patriotisme insubornable. Estic pensant en casos com el de l'escriptora Isabel-Clara Simó.

Lògicament, quan es produeix algun avanç en el procés de normalització lingüística, immediatament s'alcen veus en contra, sovint ben marginals, però en qualsevol cas intenten fer tant de mal com sigui possible.

En l'època Pujals va destacar l'activitat d'una associació nascuda a Salou i expandida sobretot per diverses comarques de les rodalies de Tarragona, anomenada CADECA (sigles corresponents a Coordinadora de Afectados en Defensa del Castellano). Aquesta gent reivindicava el dret que els seus fills rebessin l'ensenyament en espanyol i el dret de tots els pares i mares a escollir la llengua vehicular que més els plagués (entre les dues oficials) per a l'ensenyament dels fills.

En el seu discurs, hi dominava la referència als drets individuals de les persones (mentre siguin de parla espanyola, perquè, evidentment, mai no han fet ni una referència als drets dels

Tot i que els moviments espanyolistes s'han reorganitzat a Eivissa, també és cert que el catalanisme polític és més viu del que ens podríem imaginar des de les altres regions catalanes. En la fotografia (de Pere Mayans) podem observar l'ofrena floral que els independentistes realitzen en el monument a Guillem de Montgrí, el conqueridor català, cada 8 d'agost.

qui parlen gallec, àrab o amàzigh, ni tampoc els preocupen els drets individuals dels catalanoparlants del País Valencià o del Rosselló).

Portats a les últimes conseqüències, els presupòsits de CADECA menarien a una doble xarxa d'ensenyament a Catalunya (una xarxa en català i una xarxa en espanyol) i, per tant, a la disgregació efectiva dels infants en dues comunitats lingüístiques (i, en conseqüència, probablement també en dues comunitats nacionals). La política lingüística de la Generalitat de Catalunya va tenir habilitat suficient per a esquivar aquesta trampa-bomba per a la futura convivència en el país, i aconseguí de deixar en minoria els punts de vista de les associacions marcadament espanyolistes.

Si els ho preguntàvem un per un, segurament els membres de CADECA afirmarien que no hi ha cap entitat nacional anomenada «Països Catalans», que la Constitució espanyola no la reconeix, i, per tant, que no existeix. Però pixarien fora de test, perquè ells mateixos ens forneixen l'evidència de l'enfortiment d'aquest projecte de nació catalana unida i sobirana.

En plena efervescència de CADECA, hi havia una escola concreta de la Vila d'Eivissa que estava posant en marxa un projecte de catalanització de l'activitat educativa al centre. El projecte va enfurismar un sector dels pares i mares d'alumnes d'aquella escola. Fou la primera vegada que a l'illa d'Eivissa han circulat fulls volants de CADECA. Tots hi vàrem pensar: l'illa d'Eivissa fou conquistada l'any 1235 per unes tropes catalanes comandades per Guillem de Montgrí,

arquebisbe de Tarragona. Se suposa que les naus partiren de Salou. Les illes d'Eivissa i Formentera foren administrades des de l'arquebisbat de Tarragona fins a finals del segle XVIII. I a finals dels anys vuitanta del segle XX, també procedents de Salou, arribaven els pamflets de CADECA per impedir que les escoles d'Eivissa funcionin en la llengua que, des de la conquesta comandada per Guillem de Montgrí, és la pròpia de l'illa.

Podia ser només una tempesta d'estiu. O una oreneta, evidentment de les que no fan estiu. No quedava clar que, només pel repartiment d'uns quants fulls, CADECA tingués clara la qüestió dels Països Catalans.

A finals d'octubre de 1996, emperò, s'han dissipat tots els dubtes. *Diario de Ibiza* treia un anunci de vuit mòduls (per tant, d'unes cinquanta mil pessetes de preu) on s'anunciava la creació d'una associació anomenada Asociación en Defensa del Castellano (ADECA; fixau-vos que li ha caigut la C de Catalunya, però que s'hi assembla perillosament). Aquesta associació intentarà incidir sobretot dins l'àmbit de l'ensenyament (actualment el més catalanitzat, a les nostres illes), però no renuncia a expandir la seua activitat a d'altres àmbits d'ús (per si el procés de catalanització s'hi va enfortint).

Que s'organitzi la societat civil espanyolista és ben perillós, perquè pot produir conflictivitat social i trencaments importants, però també té el seu cantó positiu: constitueix el signe inequívoc que el procés de normalització de la llengua catalana continua endavant.

Els joves escriptors i la unitat de la Llengua

per Eva Rumí i Guimó

El passat mes d'octubre l'Associació de Joves Escriptors en Llengua Catalana va celebrar el seu XVI Congrés al País Valencià. L'AJELC és una associació que abasta tots els Països Catalans i que, per a pertànyer-hi, s'han de complir dos requisits: ser menor de trenta anys i escriure en català. El fet d'escriure, de ser jove i de tenir

una llengua en comú és el que dóna sentit a aquesta associació. I malgrat ser aquest l'esperit que la mou, a nivell de subconscient continuen funcionant els prejudicis en contra d'allò que alguns anomenen l'«intervencionisme» del Principat de Catalunya.

En una societat políticament, lingüísticament